Extratereştrii alienaţi
Felicia Ceauşu

Michel intra din nou într-o transă profunda, rămânând ţintuit în mijlocul casei sale confortabile din micuţul orăşel francez. Totul începea de obicei cu un bâzâit puternic în urechi, ochii i se înceţoşau, după care ceata se desfăcea în bucăţi, se risipea iar în zona frunţii sale se instala un fel de cer portocaliu. Pe acest ecran al minţii se învolburau imagini ciudate, cifre sau lucruri despre care el avea sentimentul de netăgăduit că se vor desfăşura undeva, cândva, într-un viitor nu prea luminos al umanităţii. După astfel de crize de luciditate îl apuca obligatoriu o durere de cap cumplită. De data aceasta se prăbuşi pe sofaua de culoarea azurului (constatase că albastrul deschis avea un efect liniştitor asupra nervilor săi) ca să-şi tragă sufletul. Era conştient că toate aceste imagini pe care le transforma mai apoi în versete trebuiau comunicate omenirii la momentul potrivit. Şi totuşi, de la un moment dat încolo nu mai înţelegea nimic. Sau înţelegea totul, dar mintea lui refuza să creadă ca la fatidicul an 2075 se va întâmpla ceea ce o forţă necunoscuta exterioara, pe care o întrezărea din când în când sub forma unui cerc de foc în interiorul căruia se afla un fel de cruce luminoasa, îi comunicare puţin mai devreme. Nu era suficient ca peste câteva sute de ani oamenii se vor înmulţi într-asa un hal, că vor trebui să se mute ba pe fundul marilor, ba pe vârf de munte sau chiar vor coloniza şi corpurile cereşti din apropierea Pământului, dar, trăsnaie mare! era convins ca nişte pitici cam palizi la fata, cu ochii cât cepele, fără par şi fără gura, vor bate la porţile Pământului după ce vor fi coborât din… nişte care de foc, fără cai: „Când bulgari de foc rostogoli-se-vor pe cer.

Zenitul străbătut de zgomote ce pier.

Va coborî din nori cu capul chel.

Micuţul zburătoriu din spaţiul paralel". Bietul Nostradamus, cu forţele slăbite, bombăni în sinea lui ca mâine dimineaţă, când se va simţi mai bine, cu siguranţă va aşterne pe hârtie versetele care

răsăriseră în mintea sa ca ciupercile după ploaie. Brusc, o neliniște înnebunitoare i se strecura în suflet: ce bine că nu va prinde acele zile în care piticoti neobrăzaţi vor încerca să se infiltreze încetul cu încetul printre pământeni. Veneau vremuri tulburi, alienate, ce să mai vorbim!

În mijlocul poieniţei luminate de o lună dolofana, vraciul Woopi şi cei şapte ucenici ai săi – aşezaţi pe jos în mijlocul unui cerc fabricat din pietre de culoarea focului – terminaseră invocaţiile dedicate zeiţei Dalí, zeiţa care-i ajuta de fiecare dată să-şi îndeplinească operaţiunile de magie nu tocmai alba de la miezul nopţii. De regulă, cei şapte băieţi ai lui Woopi acţionau pe timp de noapte în cimitirul de la marginea satului. Înhăţau câte un cadavru proaspăt, îl spălau, îl târau în mijlocul pădurii, după care, cu ajutorul zeiţei adorate, reuşeau să bage viaţa în el.

— Alo, e acolo cineva?

La auzul glasului piţigăiat, rămaseră stana de piatră.

— Păi da… Doresc un azil… politic. Cine sunt eu?

Desigur, fiinţa le ghicise întrebarea schiţată pe buze.

— Sunt un omuleţ gri, bineînţeles. Vă spun că trebuie neapărat să ma primiţi şi jur pe clona mamei mele că n-o să ma mai plimb pe cerul vostru cu OZN-ul meu ca să vă bag în sperieţi, n-o să mai prelevez niciodată probe de păr, unghii, piele şi alte organe de pământeni şi n-o să vă ma însămânţez femeile niciodată.

— Pe-asta l-am înviat noi? răcni vraciul şi toţi o rupseră la fuga în aceeaşi clipă mâncând pământul.